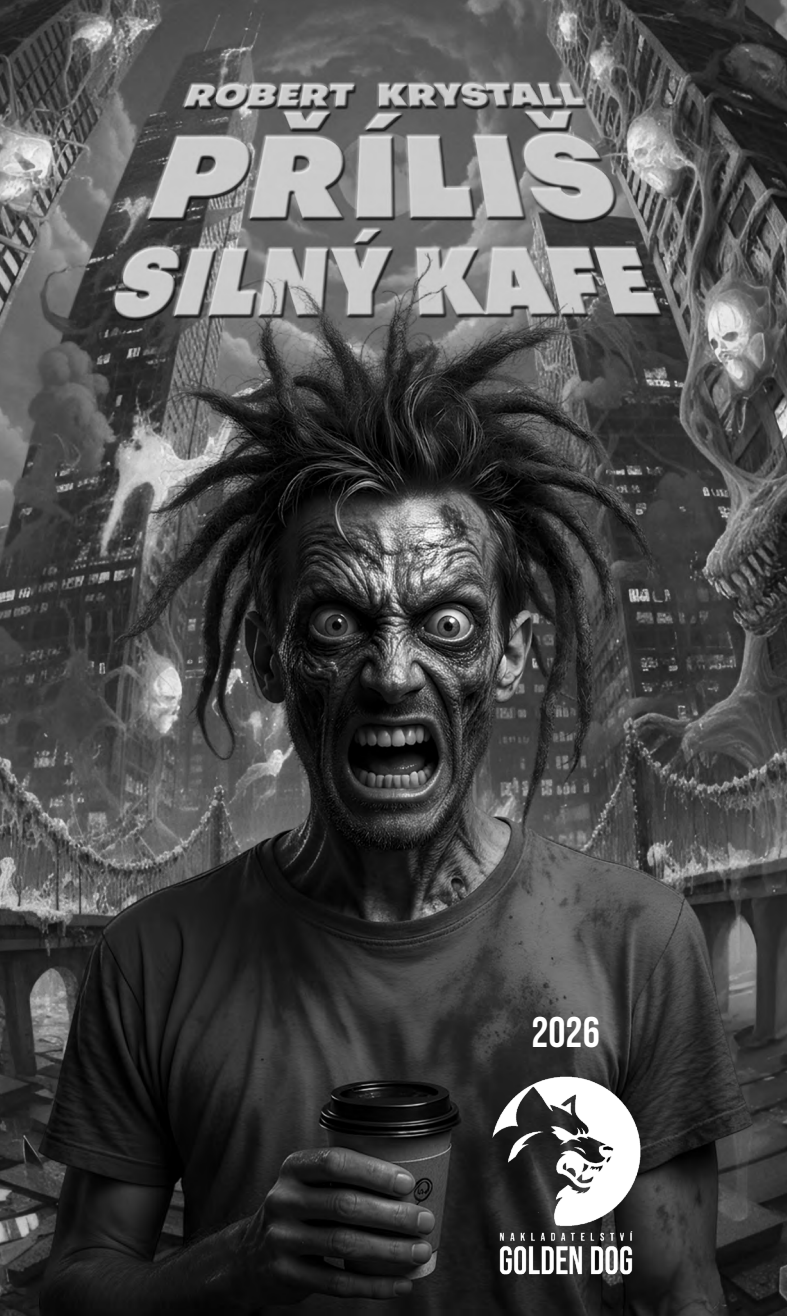
ROBERT KRYSTALL

PŘÍLIŠ SILNÝ KAFE

2026

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

PŘÍLIŠ SILNÝ KAFE

Text © Robert Krystall, 2026
Obálka © Michal Březina, 2026
Redakce: Martin Štefko
Korektury: Kateřina Romanová
Sazba a grafické zpracování: Michal Březina
Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2026
Svatojanská 703, 382 32 Velešín
www.goldendog.cz
1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.
Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice
www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-7711-000-6
ISBN 978-80-7711-001-3 (PDF)
ISBN 978-80-7711-002-0 (ePub)
ISBN 978-80-7711-003-7 (MOBI)

PŘEDMLUVA AUTORA

Nápad na tuhle knížku jsem dostal během jednoho brzkého příchodu do práce. Vyčerpaný nekvalitním spánkem, jsem chtěl den tradičně začít kávou. Automat v kuchyňce se mnou však měl jiné plány.

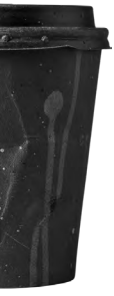
Místo lahodného nápoje na mě chrlil sérii stále náročnějších úkolů. Dosypat kávu, dolít vodu, vysypat misky, odvápnit.

V návalu emocí jsem sám pro sebe vykřikl: „Vykouřit bys nechtěl?!"

Co kdyby chtěl? blesklo mi hlavou. Dělila by se pak ve firmách a domácnostech služba na tuto novou činnost? Jakým způsobem by to obohatilo mezilidské vztahy? Kdo ví.

Rozhodl jsem se myšlenku prozkoumat. Úplně se mi to ovšem nepovedlo. Příběh ožil vlastním životem a mně nezbývalo než se ho pokusit co nejlépe zachytit. Nějak takhle vzniklo Příliš silný kafe. Nebo taky pěkně kecám a byla to jen vlna prvních ptákovin, které mě napadly, a já na nich postavil příběh. To už nechám na vás.

Doufám, že vás čtení tohoto díla bude bavit stejně, jako mě bavilo jeho psaní. Dovolím si přidat ještě čtyři recenze, abych vás navnadil.

„*Je to výborný!*" Moje máma
„*Ty jsi vážně napsal knihu?*" Můj otec
„*Na mě je to moc.*" Moje babička
„*Normálně bych to nečetla.*" Moje přítelkyně

Robert Krystall

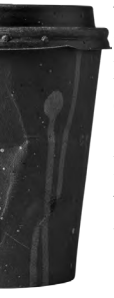
KAPITOLA 1

Albert dneska přišel do práce dřív než obvykle. Ráno se mu zlomil hřeben, když se snažil rozčesat svoje husté, zelené, kudrnaté vlasy. Byl to čtvrtý hřeben tenhle týden. Nikdy se nenaučil, jak se pořádně učesat. Pocházel z rodiny, kde všichni trpěli alopecií, a byl tak první dítě za posledních šest generací, které mělo vlasy.

Otec Barry kvůli tomu pojal podezření, že mu Albertova matka Penny byla nevěrná, a rodinu raději opustil, než aby žil s hanbou, že vychovává cizí dítě. Penny se s jeho odchodem nevyrovnala. Barrymu nikdy nebyla nevěrná. Postupem času uvěřila, že jí Alberta museli vyměnit v porodnici, protože i celá její rodina byla plešatá.

Albert byl genetický zázrak. Zázrak, který se mohl projevit geniální inteligencí, sportovním nadáním nebo extrémní mírou emocionální inteligence. Místo toho se projevil hustotou a pevností vlasů. Albertovy vlasy byly jako hebký prales. Nezkrotné a divoké. Stejně na tom bylo i jeho pubické ochlupení. To si Albert holil. Jinak dosahovalo takových rozměrů, že mu dělalo boule na kalhotách. Vepředu i vzadu.

Matka se snažila zamaskovat synovu odlišnost tím, že mu celé dětství holila hlavu. Jinak se k Albertovi nikdy moc neměla. Holicí strojek byl jediný fyzický kontakt, který spolu ti dva měli. Pro Penny byl cizí dítě.

Albert si vlasy nechal narůst až na vysoké škole. Byl to jeho první projev vzdoru. Nikdy je nedokázal učesat ani si je jinak podmanit. Přesto se jich odmítal vzdát. Byly součástí jeho samého. Nehodlal je dál skrývat před světem. Neměnilo to však nic na tom,

že se za ně styděl. Svou neschopnost zvládnout péči o nezkrotné kadeře bral jako osobní prohru.

Vzhledem připomínal mrkev. Jeho postava se od ramen dolů zužovala. Na svoji výšku měl strašně malá chodidla. Celý dojem pak dokreslovaly právě ty zelené vlasy, které připomínaly nať. Jeho kůže byla neustále začervenalá, ale kvůli přirozené bledosti dostávala oranžový nádech. Věčná červenání byl i jeden z důvodů, proč začal kouřit. Vždycky, když se ho někdo zeptá, proč se červená, může říct, že se zadýchal. Druhým důvodem byl sociální kontakt s ostatními studenty a později kolegy. Bohužel s Albertem nikdo mluvit nechtěl. Postupem času přišel důvod třetí. Závislost.

* * *

Albert dělal kávu ostatním rád. Byl to jeho jediný kontakt s kolegy. Samotná činnost mu přišla podřadná, ale pořád doufal, že by se tak mohl s někým seznámit, nebo i spřátelit.

Kávovar pak v jeho životě sehrával roli šéfa. Dolij vodu, vysyp misky, dolij mléko, doplň kávu – úkoly, které během dne blikaly na displeji. Jejich plněním si ospravedlňoval existenci ve firmě.

ODVÁPNI hlásal nekompromisně malinkatý displej.

„Provedu, šéfe." Albert zasalutoval a začal stroj připravovat na čištění. Už si ani neuvědomoval, jestli je toto chování forma vzdoru proti bezpráví, které se mu stalo, nebo zda se jedná o zvyk. Pokud tohle má být vrchol jeho kariéry, tak se podle toho zařídí.

„Jako novej." Poplácal kávovar po boku a začal nosit hrnky pro ostatní kolegy. Ti se pomalu trousili do kuchyňky.

„Hej, Mrkvičko, udělej mi latté!“ hulákal Jack, kterého Albert bytostně nesnášel. Tlustý projektový manažer byl už v tuto brzkou ranní hodinu propocený. Jeho tělesné pižmo přebíjelo i vůni z čerstvě upražených kávových zrn.

„Jmenuju se Albert a už mě nebaví ti to pořád opakovat.“ Jejich vzájemnou nevraživost si neuměl vysvětlit. Neuvědomoval si, že by kdy Jackovi nějak ublížil, nebo ho snad urazil.

„Fajn, tak nezapomeň na cukr, protože to nebaví pořád říkat mě,“ odpověděl tlouštík arogantně.

Chtěl mu plivnout do kávy, přinejmenším o tom přemýšlel, ale nepovedlo by se mu to provést skrytě. A potíže si nemohl dovolit. Nic neřekl. Dodělal latté, hodil do něj lžičku cukru a podal ho Jackovi.

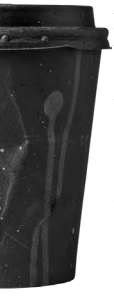
„Dvě, Mrkváku.“

Podíval se Jackovi do očí. Sledoval pobavený úsměv na poďobané, obtloustlé tváři. Potom přidal lžičku cukru. ABYS PRASKNUL ŠPEKOUNE, pomyslel si.

„Co jsi říkal?“

„Nic.“ Snažil se udržet kamennou tvář.

Pohledem si měřili jeden druhého. Jack byl o hlavu menší než Albert. Malá hlava vypadala proti obrovskému pupku a masivním stehnům nepatřičně. Za tlustými skly dioptrických brýlí se jeho oči oproti zbytku hlavy jevily komicky velké. Rád nosil dřevěné motýlky k havajským košilím a kapsáčovým kalhotám. Albert sám měl na poli módy jisté nedostatky, ale i jemu přišel takový outfit nevkusný.

„Tak jo, ty hubatej demente, tohle to, co jsi mi udělal, není latté, ale cappuccino, a já kurva nesnáším cappuccino, takže jedem znova, Košťále.“

„Košťál je brokolice. Mrkev je miříkovitá zelenina. Kdo je dement teď?“

„TY," zavolal další kolega z davu. „Kurva, zdržuješ a já už teď nestíhám schůzku s Adamem. V lepším případě to zapomene, ale v horším se mu to zacyklí a bude mi to připomínat celej den. Pak mě bude nutit k náhradním termínům. Já nic neudělám a projekt se zase nestihne. Jacku, ty mi dej to svý posraný cappuccino, ať tu netvrdnu jak kokot u předehry." Skoro vytrhl Jackovi kafe a odklusal ke svému počítači.

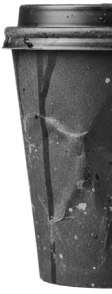
„Neskončili jsme. Sleduju tě." Jack namířil buclatý ukazováček na Alberta, aby hrozbu podpořil. Ten jenom zakroutil hlavou a pokračoval v přípravě kávy.

„DOLÍT MLÉKO."

„Hned to bude, pane vedoucí." Něžně ho pohladil po boku a otevřel nálevku na mléko. U dolévání se snažil, aby ani kapka neukápla na přístroj. Přešel k umyvadlu pro hadr, aby mohl kávovar otřít a trošku mu dodat lesk.

Hadr v umyvadle byl špinavý. Albert špínu nesnášel. Došel do úklidové místnosti pro novou utěrku. Cestou zpátky potkal Jessicu. Dřív spolu dělali na projektu.

Jessica měla dlouhé černé vlasy, hnědé oči, prsa velikosti čtyři, dokonale tvarované boky a na svoji malou výšku dlouhé nohy. Alberta však nejvíc fascinoval její smyslný úsměv. Veřejným tajemstvím bylo, že spí s Adamem. Minimálně Adam to tvrdil. Jessica to popírala.

Ve firemní hierarchii si po skončení projektu polepšila. Albert s Adamem nikdy nespal. Dotáhl to na pomocnou sílu v kuchyni. Podle Alberta čistě náhoda. Jessica byla stejně schopná jako on, akorát se vždycky uměla lépe prezentovat. Především to uměla skvěle s lidmi, hlavně s muži.

„Ahoj Albi," řekla a usmála se na něj.

„Ahoj Jess, jak to jde? Máš chvilku, rád bych s tebou mluvil."

„Znáš to, pořád něco." Odmlčela se, potom si prohlédla tři balení utěrek, které Albert držel. Kousla se do spodního rtu. „Koukám, že máš plné ruce práce, nechci tě zdržovat."

„Nezdržuješ, myslím, že to šéf přežije."

„To doufám, bez něj by to tady šlo do prdele prakticky hned. To mi připomíná, mluvil s tebou už Adam?"

„Pořád nemá čas, naposled mi říkal, že se ozve. Už je to měsíc."

„Tak dneska ho mít bude."

„Mám se bát, nebo radovat?"

„To záleží."

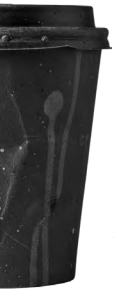
„No tak, Jess, nebuď tajemná. Napověz aspoň."

„Polepšíš si. Půjdeš do první ligy."

„Vrátím se na projekt?"

„Ne, objednali jsme nový kávovar. S chytrým displejem. Už si nikdy nespleteš frappé a frappuccino. Napoví ti obrázek. Bude ve 4K a propojený s aplikací. Zvládneš ho obstarat i od stolu."

„Tak to je vážně super," Albertovi se zlomil hlas. Jeho míra naděje dosáhla hloubky Mariánského příkopu. „Pořád bych s tebou ale chtěl mluvit o tom, co se stalo."

„Není o čem, Albi. Ne teď, ne tady, ani jindy."

S Jessicou se rozloučil. Utěrky hodil do kuchyňky a zbytek pracovního dne strávil sledováním videí o kalení kovů pod vodou.

Čtyřicet minut před koncem pracovní doby si došel na záchod. Nebude to přece dělat doma zadarmo, když může za peníze. Nakonec se v kuchyňce rozloučil s kávovarem.

„Byl jsi nejlepší šéf, co jsem tady za poslední dva roky měl. Nikdy na tebe nezapomenu Sencu 48489mbk-Pro. Užij si důchod.“ Kávovar poplácal, usmál se a rozhlédl se po kuchyňce. Ve dveřích stál Jack a znechuceně kroutil hlavou.

„Pravej, nefalšovanej dement. Rád bych něco řekl, bohužel tohle je tak nechutný, že bych radši hodinu koukal na někoho, jak sere, než to vidět znova.“ Potom rukou zarazil nadechujícího se Alberta a odešel.

* * *

Albert nezamířil po práci hned domů, ale do baru U Jednorukého tleskače. Chodil sem často. Ne že by ho uchvátilo, jakým stylem je zařízený interiér nebo rozsah nabízených nápojů. Byla to menší putyka v rustikálním stylu, který se projevoval tím, že majitel šetřil na nábytku, a tak sem bez jakéhokoliv ohledu na výsledný dojem naházel veškerý bazarový nábytek, který získal. Lidí sem moc nechodilo. To Albertovi vyhovovalo. Navíc bydlel o dva vchody vedle. Ideální vzdálenost, aby ji člověk zvládl v jakémkoli stavu opilosti.

Barman Johnny byl zároveň i majitel. Ruce měl obě, ale místo nohou kovové protézy. Když ho něco pobavilo, tak rukou bouchal do barového pultu. Jeden ze dvou lidí, který Alberta oslovoval jménem a patřil za nejbližší osobu podobnou kamarádovi, kterou měl. Seznámili se prakticky ihned, když se Albert nastěhoval.

První večer v prázdném bytě ho vůbec nelákal. Vyrazil na procházku. Jen co ušel tři metry, přemohla ho potřeba močit. Nechtělo se mu zpátky do bytu. V domě v té době totiž nefungoval výtah. Vyhlídka

na osm pater schodů byla z důvodu časové tísně nepřijatelná. Spatřil vývěsní štít. Bylo mu trapné si jen odskočit, a tak si nejdřív objednal pivo. Žádný jiný host tam nebyl. Barman se s ním dal hned do řeči. Byl vděčný za příležitost si s někým popovídat. Albert sem začal chodit pravidelně.

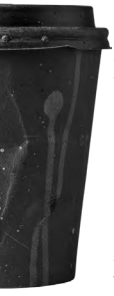
Posadil se na svoje obvyklé místo – druhou barovku zleva. Neviděl z ní do zrcadla, takže se nemusel koukat na své rozcuchané vlasy.

Johnny na něj jen kývl. Potom před něj vyskládal jeho obvyklou objednávku. Pivo, rum, vodku a perlivou vodu. Albert postupoval s jistotou neurochirurga. Nejprve pivo na ex, potom rum, vodku a celé to zapil vodou.

„To jsem potřeboval. Ještě jednou."

„Náš zákazník, náš pán. Co tak pospícháš, Albi?"

„Zítra přijde novej šéf." Albert Johnnymu nikdy neřekl, jak ho v práci degradovali. Barman si pořád myslel, že zajišťuje bezpečnost velkým firmám, primárně bankovnímu sektoru. Občas mu taky dával k odvirování svůj počítač. Občas znamenalo každé dva týdny. Johnny měl foot fetish na Filipínky středního věku s tetováním na kotníku. Nejvíc ho vzrušoval mořský koník. Poměrně specifická záležitost, která ho v honbě za novým obsahem nutila navštěvovat nejrůznější kouty internetu. Hnaný chtíčem a nechutí platit za digitální obsah pak stahoval z pofidérních stránek. Měli spolu džentlmenskou dohodu. Albert se nevyjadřoval k původu virů a Johnny mu dával pivo zdarma.

„Končí?"

„Musel do důchodu. Myslel jsem, že je v nejlepších letech. Začínal mít v poslední době zdravotní potíže. Byl pomalejší, možná by ještě nějakou dobu

vydržel, těžko říct, nejsem doktor. Chce trávit víc času s rodinou. Možná začít rybařit."

„Gerontolog. To mě mrzí, snad novej bude stejně dobrej jak starej."

„Cože? To si nemyslím. Nová generace. Vždyť to znáš. Zaměřenej na kvantitu. Taky na prezentaci. Dneska už nikdo nechce kvalitu nebo duši. Zkurvená doba."

„Nějak to spolu skoulíte. Nikdy jsi mi neřekl, jak se šéfík jmenuje."

„Senc něco. Já mu vždycky říkal jen ŠÉFE."

„NA SENCA." Ťukli si vodkou. „Je to zvláštní jméno, ne úplně typický."

„Byl z Japonska. Tam je to běžný, existujou celý rody, který to jméno hrdě nosej."

Chvíli popíjeli mlčky.

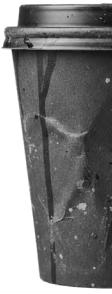
Albert si zapálil. „Mluvil jsem s Jessicou."

„A? Co se tenkrát mezi váma vlastně stalo?"

Albert si potáhl z cigarety. Odmlčel se. Potom začal vyprávět.

* * *

Dva a půl roku zpátky na firemním večírku s Jessicou vypili tři flašky tequily. Jessicu měl tenkrát na starost jako juniorního pracovníka, jemuž měl předat svoje know-how. Byla těsně po škole. Nabitá teoretickými znalostmi, ale chyběla jí praxe. Rozhodně jí však nechyběl sex-appeal. Úzký pas, velká prsa, pevný zadek. O tom se při tanci Albert přesvědčil na vlastní ruce. Hrál dubstep. Albert uměl jenom ploužák. Nejistě držel Jessicu za pas, ale ta začala do rytmu poskakovat, takže mu ruce sklouzly tam, kam by se jinak neodvážil. Byl z toho trochu vykolejený, a protože nevěděl, kam dát hlavu, tak se mu neustále před očima míhal Jessičin houpající se výstřih.

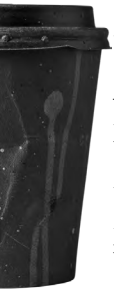
PŘÍLIŠ SILNÝ KAFE

Nejvíc ho okouzlilo, když se jí poprvé podíval do těch obrovských hnědých očí a všiml si, jak se vyzývavě kouše do spodního rtu. I někomu s minimálními zkušenostmi by došlo, že se kouká na čistý, koncentrovaný sex.

Se ženami neuměl mluvit vůbec. Jessica mu vyprávěla nějakou zábavnou historku z vysoké o tom, jak prohrála sázku a musela se líbat se svojí nejlepší kamarádkou, která byla podle popisu ještě hezčí než ona. Několikrát zmínila, jak moc jí závidí prsa. Taky zmínila, že by ji s Albertem nikdy neseznámila, protože to byla strašná rajda. Albert reagoval tím, že jí začal vysvětlovat praktické postupy při nastavení politiky ve firemním SIEMU, aby nedocházelo k úniku citlivých dat. Visela mu na rtech, hihňala se a občas se nervózně kousala do prstu. Firemní večírek se blížil ke konci.

On chtěl ještě pít. Vždycky rád pil, ale skoro nikdy neměl s kým. Navrhla, že můžou zajet k ní domů prozkoumat, jestli se tam neskrývá flaška, nebo něco lepšího. Albert souhlasil. Místo dvířek od minibaru mu otevřela sama sebe.

Soulož trvala přesně třicet vteřin. Ani jeden nedosáhl orgasmu. Byl to nejlepší sex v Albertově životě, protože byl jediný, jaký kdy měl. I pro Jessicu byl nezapomenutelný.

Když se do ní dle instrukcí zasunul a začal přirážet, tak ho pravou rukou pohladila po vlasech. Prsteníček se jí zasekl do kudrnatého chuchvalce. Albert, opojený vzrušením a alkoholem, začal přirážet rychleji a rychleji, až neudržel rovnováhu. Spadl na bok a skutálel se z postele. Prsteníček byl stále uvězněn v jeho háru. Něco hlasitě křuplo. Jessica začala křičet, pak už jen plakala. Diagnóza na urgentním příjmu zněla vykloubený prst.

Nevěděl, co bylo víc ponižující, jestli samotná událost, nebo cesta záchrankou, kterou museli oba podstoupit polonazí, protože prst nešel vyprostit, a tak se nemohli pořádně obléct. Tvořili lidský spletenec. Záchranářka se musela hodně snažit, aby se nesmála. Když viděla, jak ti dva začínají natahovat, chtěla situaci zachránit vyprávěním historek o lidech se zaseknutými předměty v konečníku.

V nemocnici je nechali dvě hodiny čekat. Ostatní pacienti si je se zájmem prohlíželi, stejně jako si se zájmem prohlíželi Jessičina odhalená prsa. Když konečně přišli na řadu, doktor je poslal na rentgen. Prst se vymotat neobtěžoval. Odůvodnil to tím, že musí mít jistotu, o jaké zranění se jedná. Kdyby povolil tlak vyvíjený vlasy, mohlo by dojít k amputaci. Zpráva ještě víc prohloubila napětí.

Na rentgen čekali hodinu. Jessica celou dobu jen plakala a klepala se. Albert byl rozhodnutý, že po tomto martýriu spáchá sebevraždu. Nemusel by tak žít s hanbou. Jediné, co mu dodávalo sílu, aby se nezhroutil, byl pohled na polonahou Jess a hrdost nad tím, že se mu konečně povedlo přijít o panictví, aniž by si koupil prostitutku.

Samotný rentgen neprobíhal o nic lépe. Zřízenec se je snažil nasoukat pod přístroj, aby snímek vyšel co nejlépe. Buď překážela Albertova hlava, nebo vlasy. Když tam nic nepřekáželo, byl prst vytočený v nepřirozené poloze. Zřízenec je přemisťoval, dokud se neozvalo další prasknutí. Jess znovu křičela bolestí. Nakonec rentgen vyšel. Doktor podle snímků konstatoval, že prst už vykloubený není. Nejspíš se samovolně srovnal. Přestřihl pramínek vlasů. Jess obdržela letáček pro týrané ženy a Albertovi podal brožuru pro anonymní alkoholiky.

Utekla z nemocnice, aniž by se rozloučili. V práci se jeden druhému vyhýbali jako čert kříži.

* * *

Johnny bouchal do barového pultu. „To zabolí, kámo."

„Začala se víc motat kolem Adama. Já se motat už nikdy nechtěl. Jediný, co jsem chtěl, bylo rozmotat vlasy, ale jak vidíš, moc se mi to nepovedlo." Albert dopil pivo a ukázal, že chce další. „Od tý doby jsem o ženskou nezavadil. Bojím se, co by se mohlo stát příště."

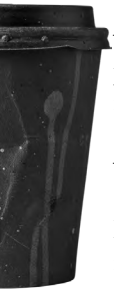
„Příště musíš bejt dole, taky to má svý rizika, protože když spadne ona, může ti zlomit péro. Né, že by se mi to někdy stalo. Třeba před dvěma lety, třemi měsíci, jedenácti dny a patnácti minutami. Jen jsem o tom něco zaslechl. Prej to šíleně bolí."

„Skvělý. Co teď?"

„Jako barman ti můžu poradit jedinou věc – další rundu!"

* * *

Domů dorazil příjemně opilý kolem třetí hodiny ráno. To mu s ranní koupelí a česáním dávalo dvě hodiny spánku, aby byl schopný v půl desáté dorazit autobusem do práce. Chvilku bloumal po bytě.

Ložnice se mu zdála moc prázdná a bezútěšná, aby v ní dneska spal. Její vybavení sestávalo z manželské postele s polštářem a peřinou. Šatní skříň do vybavení nepočítal.

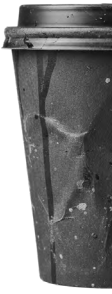
Obývák byl naopak hrozně zaplněný. Nábytku v něm bylo také poskrovnu – gauč a konferenční stolek s notebookem. Zbytek místnosti byl zastavěn komínky časopisů o vlasech, učebnicemi pro kadeřníky a reklamními letáky na vlasové produkty. Na

tom všem byla ještě navršena nejrůznější elektrotechnika. Od hardwarových součástek po mikrovlnky, vysavače a další produkty obsahující cokoliv, v čem by se mohl ve volné chvíli vrtat.

S kuchyní se Albert neobtěžoval, protože byla malá i na to, aby se v ní dalo pohodlně stát. Rozhodl se pro koupelnu. Za roky, co zde bydlel, ji postupně předělal na kadeřnický salón. Měl tu kulmu, kadeřnické křeslo, stůl s velkým kulatým zrcadlem, sedadlo s umyvadlem, stojan na fény, několik druhů holicích strojků, nůžek a vitrínu se všemi typy hřebenů.

Nešlo jen o tvar hřebenů, ale taky o materiál. Během česání se mu povedlo zlomit hřebeny rovné, kulaté, s jemnými i hustými zuby, tunelový kartáč, elektrický s ionizací, s kančími štětinami, s umělými štětinami a taky jeden, o kterém prodejce říkal, že je to „šampaňské" pánských hřebenů, typu „dikobraz". Umělá rukojeť se nakonec lámala stejně dobře jako dřevěná nebo kovová.

Dokonce zde měl zařízenou i čekárnu: s černým koženým gaučem, konferenčním stolkem a starými časopisy. Nezapadala sem pouze vana. Dřív přemýšlel, jestli ji nenahradí sprchovým koutem, který by potom zamaskoval nějakou reklamní plachtou, aby mu nic nenarušovalo ráz místnosti. Nakonec myšlenku zavrhl, protože sprchy k smrti nenáviděl.

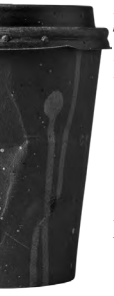

Došel ke svému holičskému pultu. Přehodil přes sebe plášť na stříhání vlasů a posadil se do křesla s umyvadlem. Začal si mýt vlasy. Šlo to ztuha, protože se zakloněnou hlavou v umyvadle měl problém správně nastavit teplotu vody. Nakonec se spokojil se studenější. Stále zakloněný si mydlil hlavu, trochu mu v tom překážely rohy umyvadla. Na smývání šamponu už získal grif. Osušil se ručníkem. Sedl si

před zrcadlo a začal si zkoušet rozčesat vlasy. Prvně se hřebenem šťouchl do oka. Na druhý pokus už trefil kadeře. Jemně je rozčesával. Šlo to mnohem snáz než obvykle. Potom si všiml, že hřeben se hned při prvním kontaktu s vlasy zlomil. Půlka zůstala zaseknutá v kudrnách. V ruce držel jen zlomenou rukojeť, kterou si celou dobu jezdil po hlavě. Rozplakal se a brzy na křesle usnul.

Klid nenašel ani ve spánku. Sužovaly ho noční můry. Zdálo se mu, že opět souloží s Jessicou. Byla ještě krásnější, než si pamatoval. Tělo bohyně sexu, kterou obsadili do vysokorozpočtového pornofilmu. Jessica byla nahoře. Hekala slastí. Pevná, dokonale tvarovaná prsa jí poskakovala. Albert se jich chtěl dotknout. Když natáhl levou ruku a prso zmáčkl, Jessica začala chrčet. Viděl, že má kolem krku smyčku ze zeleného pramínku vlasů. Stále přirážela. Smyčka se víc a víc utahovala. Začínala poulit oči. Smyčka se stahovala ještě víc. Ozval se zvuk trhání papíru. Jessice odpadla hlava. Alberta postříkala krev. Něco ho s mlasknutím udeřilo do hrudníku.

Krvavé, vyvalené oči koukaly skrz něj. „DOSYP KÁVU," šeptala na hranici slyšitelnosti. „DOSYP KÁVU." Hlas pořád zesiloval, až se stal ohlušujícím. Tělo přiráželo dál. Uříznutá hlava poskakovala. Při každém přírazu na něj vystříkla krev. Albert vstal. Tělo ho pevně sevřelo stehny. Rukama ho chytilo kolem ramen. Nepřestávalo souložit. Přešel k obrovskému kávovaru. Zvedl hlavu za vlasy a nacpal ji do mlýnku.

Hlava se tam nevešla celá. Zkusil přitlačit, ale jen se zasekla. Několikrát ji musel vytáhnout a hledat lepší úhel. Jessičina tvář se pokaždé víc poškrábala. Spodní ret se utrhl. Pak i levá tvář. Visela jen na

kousku kůže. Konečně našel správný úhel. Tlačil na ni oběma rukama. Kůže od krve klouzala. Sjela mu levá dlaň, až nechtěně zaryl palec do Jessičina oka. Sklivec spolu s krví mu vytekl do dlaně. Chtělo se mu zvracet. Najednou za ním stál Jack.

„Víš, co chci, tak dělej."

Albert zmáčkl ikonu latté. Slyšel, jak mlýnek mlaskavě drtil maso a kosti. Do hrnku tekla hustá rudá tekutina. Jen co kávovar rozdrtil hlavu, tělo z něj spadlo na zem. Začalo černat a hnít. Rozteklo se na černozelenou kaši, která Albertovi zalila nohy až po kotníky.

„Prosím," podával kávu.

„Tvůj penis. Zlomil se." Potom mu Jack chrstl obsah hrnku do obličeje. Na displeji kávovaru se objevil nápis: MILUJI TĚ.

Probudil ho vlastní křik.

KAPITOLA 2

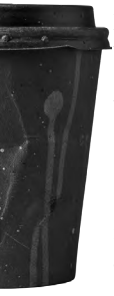
Chvíli mžoural kolem sebe, než mu došlo, že se musel v noci přemístit do ložnice. Podíval se na biometrické hodnoty na chytrých hodinkách. Krevní tlak a srdeční tep dosahoval hodnot jako při těžké autonehodě. Kvalita spánku katastrofální. Stáhl ze sebe propocené pyžamo. Noční můry míval často. Nikdy však takhle živé. Otřel si rukou pot z čela.

Otevřel časopis Vlasový design pro moderního i staromódního muže. Vybral účes, který ho zaujal svojí elegantní jednoduchostí. Chvíli studoval návod. Potom se pokusil vystajlovat vlasy. Lak ani gel nezabraly. Jeho kudrny vypadaly pouze mastně. Jako vždy souboj vzdal a šel do vany.

Během koupele se snažil vlasy nenamočit. Mokré se pak ještě víc kroutily. Umytý si oblékl zelené kalhoty, modrou košili, hnědou kravatu se žlutými hvězdičkami a bílé tenisky. Toto považoval za dost slavnostní oblečení na seznámení se s novým kávovarem.

Cestou v MHD mu došlo, že s ním včera vlastně Adam nemluvil. Celé to připsal skleróze. Ten člověk se jednou udusí, protože zapomene dýchat.

* * *

Byl to největší kávovar, který kdy viděl. Pozlacená krabice o výšce 157 cm a šířce 214 cm. Hloubku přístroje odhadoval na 102,5 cm. Okolní svět se ve zlatém kovu topil, jako by byl pohlcován nepopsatelnou silou.

Zvláštním způsobem voněl. Jemná kořeněná vůně s podtóny vanilky, skořice a jehličí. Vůbec z něj nebylo cítit kávové aroma. Vůně byla sice slabá, ale o to pronikavější. Už při prvním nádechu věděl, že

tu nasládlost nedostane z nosu celý den. Bál se, že ho z ní začne bolet hlava, ale byla tak příjemně omamná. Cítil se klidnější.

Horní část přístroje zabíral displej velikosti menší televize. Pod ním vystupovalo obdélníkové tlačítko START sytě rudé barvy. S trochou fantazie Albertovi připomínalo Jessičina ústa. Zneklidňující představa.

Jedinou další viditelnou součástí byla stříbrná tryska na kávu. Nikde žádné spoje, jako by ho vyrobili z jednoho kusu kovu. Přemýšlel, kam se bude dosypávat káva nebo dolévat voda. Zkusil přístroj osahat, jestli nenajde zásobník, který by tlakem vyjel. Nenašel nic. Kávovar byl vlažný na dotek. Teplotu měl zhruba jako lidské tělo. Kov byl hladký a jemný. Při prvním pohledu měl pocit, že je trochu porézní, ale bližší ohledání to nepotvrdilo. Uvědomil si, že kávovar už nezkoumá, ale hladí. Raději ruku stáhl.

Chyběl pouze návod k použití. Není to jaderná hlavice, co by se mohlo stát? pomyslel si. Potom zmáčkl červený čudlík. Byl teplejší než zbytek stroje. Znovu se mu vybavily rty.

Displej se rozzářil: DOBRÝ DEN, JAK SE JMENUJEŠ?

Nikde nebyla klávesnice, kterou by napsal svoje jméno. Ze zvědavosti řekl: „Albert."

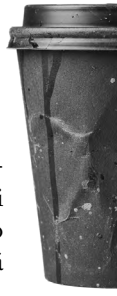
CHYŤ MĚ ZA TRYSKU.

„No jasně, tohle už fakt někdo přehání."

CHYŤ MĚ ZA TRYSKU.

„Panebože."

CHYŤ MĚ ZA TRYSKU.

Albert měl pocit, že displej začal rychle problikávat, sotva na postřehnutelné hranici vnímání. Chvíli vzdoroval, potom si řekl, že pokud neučiní, co po něm kávovar chce, tak se dál nedostane a neudělá

žádnou kávu. Kolegové si budou stěžovat. Začne to řešit vedení a on přijde o práci. Kdyby tu byl aspoň někde ten návod. Chytil trysku.

TĚŠÍ MĚ, ALBERTE, JÁ JSEM NANCY.

Na displeji se objevily dvě velké ikony a posuvná šipka. Jedna byla latté, druhá cappuccino. Proklikával se nabídkou. Zjistil, že kávovar umí udělat sedmdesát dva druhů kávy ve velikosti od 10 ml do 1500 ml. Zvládne studenou mléčnou pěnu, horkou mléčnou pěnu, a to i ze sójového mléka. Nancy měla celou paletu dalších doplňkových funkcí v režimu superbarista. To mu nic neříkalo, protože kávě nerozuměl. Bude se na to muset podívat hned, jakmile dokouká zbytek série o kalení kovů.

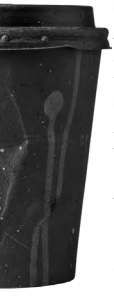
Kadeřnická videa už viděl všechna a nepomohlo to. Napadlo ho, že když bude sledovat kovařinu nebo extrémní zahradničení, mohl by přijít na nějaký způsob, jak vyzrát na své háro.

DOLIJ PROSÍM VODU, vytrhlo ho z úvah.

„Už jdu, šéfová."

JÁ JSEM NANCY. Najednou se objevila nádrž na vodu. Neuměl si vybavit, jak k tomu došlu, prostě tam byla.

„Dobře, Nancy." Tohle ho trošku rozhodilo. Když doléval vodu, tak kávovar zkoumal, ale nikde neviděl mikrofon ani jiné zařízení, které by bylo schopné zaznamenávat zvuk. Nebylo pravděpodobné, že by kávovar obsahoval jakýkoliv hardware schopný takhle dobře vyhodnocovat verbální komunikaci ani smysluplně odpovídat nebo vést dialog. Musí být ještě opilý. Skoro nespal, nic nejedl a pořád byl psychicky rozhozený ze snu.

Co to říkala Jess? Je k němu aplikace? To by to mohlo vysvětlovat. Někdo ho poslouchá a posílá na

displej zprávy. V lepším případě se dotyčný jen baví. V horším uvidí Albert svoje video na internetu. Magor a kávovar. Sedělo by mu to na Jacka. Přímá konfrontace by však byla zřejmě neúčinná. Mohl by mu hacknout počítač, ale z mobilu to nepůjde. Nejlepší bude pozorovat a vyčkávat, až Jack udělá chybu. Pak ho dostane. Neví jak, ale vrátí mu to.

Ještě jedna věc mu připadala na tom všem zvláštní, ale zatím ji nebyl schopný uchopit a pojmenovat.

* * *

„Vidím, že jste se už seznámili," pronesl Adam svým šišlavým hlasem. Albert nepostřehl jeho příchod. Chodil potichu jako duch. V jednu chvíli byla místnost prázdná a v další v ní stál. Častokrát opakovaně, protože předchozí návštěvu zapomněl.

Měřil přes dva metry. Na těle neměl prakticky žádný tuk. Nosil jen ty nejdražší obleky šité na míru a jeho boty s podpatkem by měly na dlažbě klapat. Z nějakého důvodu se tak nikdy nedělo. Vzhledem připomínal diskotékového vyhazovače, který vykradl luxusní pánské krejčovství. Přeražený plochý nos, široká brada a tupý pohled nedávaly tušit, že tenhle člověk má doktorát z výpočetní techniky, fyziky, a ještě zvládl kurz thajské masáže.

Dokud Albert pracoval na původním projektu, tak spolu vycházeli výborně. Už v té době začínal být trochu roztržitý, ale stále platil za kapacitu, která rozuměla problematice, uměla řídit a motivovat lidi. Pokud bylo potřeba něco udělat, okamžitě měl po ruce řešení. Samotná realizace šla jako po másle. Postupně se však jeho stav zhoršoval.

„Ahoj, jo, už jsem měl tu čest."

„Jak se ti líbí NANA?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Příliš silný kafe**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.